

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 11919/2022
05.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Споменке Зарић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., власника самосталне аутопревозничке радње „ВВ“ ББ ПР ..., чији је пуномоћник Предраг Тошић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву Гж 859/21 од 08.12.2021. године, у седници одржаној 05.10.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против става првог изреке пресуде Вишег суда у Смедереву Гж 859/21 од 08.12.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против става првог изреке пресуде Вишег суда у Смедереву Гж 859/21 од 08.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П 358/18 од 31.05.2019. године, ставом првим изреке, одржано је на снази решење Основног суда у Смедереву, Судска јединица у Смедеревској Паланци П 1591/13 од 29.05.2013. године и обавезан тужени да тужиоцу на име дуга за преузето млеко исплати појединачно одређене новчане износе са законском затезном каматом као у његовом садржају. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 119.766,00 динара са законском затезном каматом од 31.05.2019. године до исплате.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Гж 859/21 од 08.12.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу исплати појединачно одређене новчане износе са законском затезном каматом, а укинута у преосталом делу става првог изреке у коме је одржано на снази решење Основног суда у Смедереву, Судска јединица у Смедеревској Паланци П 1591/13 од 29.05.2013. године, те преиначена у ставу другом изреке у делу којим је одлучено о споредном потраживању – камати, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на износ од 119.766,00 динара исплати законску затезну камату од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда у конкретном случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је испуњење уговорне обавезе, а побијана одлука је донета применом одговарајућих одредаба материјалног права. Ревидент ревизијом оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и с тим у вези оцену доказа, а то није разлог због кога се може изјавити посебна ревизија.

Из тог разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док је ставом 4. истог члана прописано да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано одредбом члана 479. став 6. истог закона.

Тужбу ради дуга тужилац је поднео 29.04.2013. године, а вредност предмета спора је 104.136,25 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена, на основу одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**